

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: V. Ch., zastoupeného JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem Liberec, Továřský vrch 1358/3, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2005, čj. 61 Az 135/2004 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 6. 2004, čj. OAM-2189/VL-19-11-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že v řízení před krajským soudem byla porušena jeho zákonná práva, protože mu nebyla umožněna účast v tomto řízení, jelikož mu nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s., takže se nemohl dostavit k jednání soudu. Rozhodnutí krajského soudu považuje za nesprávné a nepřezkoumatelné „z důvodu vady

řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkázal na soudní spis. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal důvody, jeho návrh proto nepodporuje.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil jedinou námitku, a to porušení ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že *„soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“*

K této otázce je předně nutno uvést, že Nejvyšší správní soud v jiných svých rozhodnutích (viz např. rozhodnutí ze dne 11. 11. 2004, sp. zn. 6 Azs 28/2003 (uveřejněno pod číslem 482/2005 Sb. NSS), konstatoval, že pokud by tato námitka byla shledána důvodnou, pak již jen toto konstatování musí vést ke zrušení napadeného rozsudku, neboť odnětí možnosti jednat před soudem by představovalo vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Bylo-li by totiž krajským soudem ve věci rozhodnuto, aniž by stěžovateli byla dána možnost jednat před soudem, nelze takový proces za situace, kdy nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání, shledat spravedlivým. Účastníku totiž nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci, jak je mu garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K takovému závěru je nutno dospět i s přihlédnutím k rozhodovací praxi Ústavního soudu

(viz např. nálezn sp. zn. I. ÚS 57/94 ze dne 2. 2. 1995 nebo sp. zn. IV. ÚS 97/94 ze dne 20. 2. 1995).

Ze soudního spisu k této uplatněné námitce vyplynulo, že krajský soud přípisem ze dne 6. 9. 2004 (č. l. 15) stěžovateli zaslal vyjádření žalovaného k jeho žalobě a zároveň jej s odkazem na ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzval ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Současně jej poučil, že tento souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy stěžovatel nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Tato výzva byla stěžovateli řádně doručena dne 6. 10. 2004 (viz doručenka na č. l. 14).

Je tedy zřejmé, že krajský soud stěžovatele o možnosti rozhodnutí bez jednání řádně a zcela v intencích ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poučil a za situace, kdy stěžovatel na jeho výzvu ve stanovené lhůtě nikterak nereagoval, měl oprávněně za to, že s rozhodováním bez nařízení jednání souhlasí. Naopak stěžovatel nemá pravdu, pokud tvrdí, že mu předmětná výzva podle ustanovení § 51 odst. 1 nebyla vůbec doručena.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud odkazuje na stanovisko Ústavního soudu (Pl.-st. 20/05), který k otázce povinnosti soudů tlumočit písemnou korespondenci s účastníky řízení vyslovil právní názor, podle něhož „základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočnicka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení. Základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard.“

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě nezjistil, že by bylo možno ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodně tvrdit, že by se krajský soud dopustil namítané vady řízení. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu